

[Gudiksen.]

socialdemokratisk Lovgivning og ikke dansk demokratisk Lovgivning, og jeg beklager meget, at den højtærede Minister i Dag har ment at kunne nøjes med de Hjelpeforanstaltninger, der er sat ind i Stedet for for Arbejdskortene, Hjelpeforanstaltninger, som jeg selvfølgelig tror man har Tiltro til. Jeg tror ikke, at een Mand, Arbejdsdirektøren, kan løse den Opgave, og jeg tror derfor det bliver en Papirbestemmelse.

Det historiske Grundlag er, at Arbejdsløshedskasserne her i Landet har haft Selvstyre fra 1907 til Dato, og at de i det allervæsentligste fører Selvkontrol. Vi ved, at den økonomiske Udvikling fra 1907, hvor der kun gaves den lille Ydelse fra det offentlige Side, har været saadan, at der nydes henimod de tre Fjerdedele, og det er klart, at med en saadan økonomisk Udvikling kan det med Ret og Rimelighed forlanges, at der sættes en vis offentlig Kontrol ind. Det stemmer ogsaa med Ordningen i Udlandet, hvor man mange Steder har rent offentlig Kontrol. Jeg siger, at Ret og Rimelighed byder, at i samme Grad som det offentlige Tilskud vokser, i samme Grad skal Kontrollen overføres til det offentlige, men det er ikke sket her i Landet. I 1942 fik vi Arbejdskortene, og vi har faaet Beskæftigelsesudvalgene som en demokratisk Foranstaltning, der skulde bidrage til en mere effektiv Kontrol, og det er maaske ogsaa i nogen Maade lykkedes at føre en saadan, men dog maa vi nu likvidere Arbejdskortene og gaa tilbage til en Kontrol her i København i Stedet for ude omkring i Landet, og det anser jeg for et Tilbage-skridt.

Arbejdskortene likvideres jo ikke i Dag, fordi de ikke duer, men fordi der hersker en stærk Uvilje mod disse Kort blandt Arbejderne i Fagforeningskredse, og ogsaa i Arbejderlederkredse. Og saa vil jeg sige ligesom det ærede Medlem Hr. Nielsen-Mån, at Arbejdsgiverne heller ikke er uden Skyld, for de har vist manglende Forstaaelse af, hvad Arbejdskortene skulde betyde for Kontrollen, og deres Holdning har ogsaa bidraget til, at Ordningen ikke har kunnet gennemføres. At en saadan Kontrolordning kan gennemføres, er jo bevist gennem Feriebogsordningen. Den har kunnet gennemføres, og der er ikke nogen væsentlig Forskel paa den og Arbejdskortordningen. Det har beroet paa manglende Vilje hos Arbejderne og Arbejdsgiverne, at dette Forhold ikke er blevet løst paa tilfredsstillende Maade. Naar det ærede Medlem Hr. Josef Anders-

son nu er glad for Likvideringen af disse Kort, ser jeg saaledes paa det, at han egentlig burde være ked af, at det ikke er lykkedes at faa de Hjelpeforanstaltninger, der blev sat ind fra demokratisk Side med Arbejdskort og Beskæftigelsesudvalg, til at virke helt effektivt, for det betyder jo, at den historiske Ordning for Arbejdsløshedskasserne med, at de styrer sig selv og delvis kontrollerer sig selv, ikke kan holde. Derfor mener jeg, at ingen i Virkeligheden kan være mere interesseret end det ærede Medlem Hr. Josef Andersson i, at de nævnte Kontrollforanstaltninger er virkningsfulde og dermed kan bidrage til, at Arbejderne ogsaa ud i Fremtiden er selvstyrende i deres Foreninger, hvad angaar Kontrol o. lign.

Nu er der indsat Kontrolbestemmelser i Lovforslaget, hvorefter Kontrollen er henlagt til Centraladministrationen i København, og denne Kontrol anser jeg, som jeg før sagde, for en Papirbestemmelse, der ikke vil faa nogen som helst Betydning i det praktiske Liv. Ser vi hen til Udlandet, vil vi se, at man der har offentlig Kontrol. Det har England og det har Sverige delvis, men det, der interesserer mig mest i denne Forbindelse er Norge. I Norge har de noget, de kalder for Trygdekasser, som udbetaler Understøttelser, fører Regnskaberne og modtager Bidrag fra Arbejdsgiverne; det halve af Medlemmernes Bidrag skal nemlig i Norge betales til Arbejdsgiverne, som skal betale det ind til Kasserne. Det er efter min Formening et udmærket System, fordi det skaber en vis Kontrol med, hvor de arbejdsløse er, og ogsaa hvor de har arbejdet sidst. Det er en udmærket Ordning, som jeg synes, der kunde være taget Hensyn til nu, da der skal ske en Ændring i vort System, men det er altsaa ikke sket. Ved Siden heraf har de i Norge Arbejdsløshedsnævn, hvor baade Arbejderne og Arbejdsgiverne er repræsenterede, og hvor der er en neutral Formand. Disse Arbejdsløshedsnævn bestemmer, om der kan ydes Understøttelse, og de bestyrer den lokale Arbejdsløshedskasse og følger i øvrigt Beskæftigelsesforholdene ude i Kommunerne — noget i Lighed med, hvad vi havde tænkt, at vore Beskæftigelsesudvalg skulde gøre. Naar Begæring om Understøttelse foreligger i Norge, henvender Nævnet sig til den sidste Arbejdsgiver og spørger, om han har noget imod, at Understøttelse gives. Netop dette Udtryk: om han har noget imod, at Understøttelse gives, viser jo, at de tager helt anderledes paa Sagen der, end vi gør. Hvis en Arbejder har forladt sin Plads uden Føje, vil Arbejds-